

Критике моћи суђења, у § 20 и даље, јесте још и данас од интереса и поред тога што је сувише опширан и што узима за основу свођење свих одредаба на нешто субјективно“ – на моћи душе, разума, уобразиље, ума и сл.

Хегел сматра да Кант кључни филозофски принцип уочава управо на примеру узвишеног, када разуме да се оно не налази *ни у каквој ствари природе, већ само у нашем духу*, због чега и уочавамо надмоћ у односу на природу у нама и на природу ван нас. Он наводи и Кантов закључак, да се узвишеност не може налазити ни у каквој чулној форми, него у склопу идеја ума, које се на основу *неприкладности која се може чулно приказати, оживљују и изазивају у свести*. Ипак, за разлику од Канта, који *узвишеност* везује за чисту субјективност духа и идеје ума, Хегел сматра да се она мора засновати у *апсолутној супстанцији*, не као форма, него као *садржина* коју треба приказати. Управо на овим основама долази до разлике и између других естетичких појмова у Кантовој и Хегеловој филозофији – прецизније: до *контраста* између њихових одређења уметности, природно лепог, генија, итд.

Бубнер сматра да је управо због *кантовске основе* и Гетеова естетичка концепција нешто чему се Хегел мора супротставити, а управо Хегелово занемаривање њиховог „изума“ – интуитивне перцепције - Бубнер ће сматрати *најслабијом тачком* Хегелове филозофије уметности. *Интуитивна перцепција* не само да не налази своју позицију у Хегеловој филозофији уметности, већ у потпуности губи своју функцију у естетици апсолутног духа, сматра Бубнер, закључујући да се због тога може рећи да је Хегелова естетичка теорија *систематички неспособна* да ода потребно признање чулном и интуитивном елементу у процесу настанка уметности. Право питање је, међутим, није ли управо разматрање *праве* и адекватне функције тих елемената оно што омогућава Хегелову естетику као *филозофску*, а не теоријску или „естетску“ дисциплину?

Кантра упућује на неколико битних момената које Хегел увиђа као Кантове пропусте, а Фихтеове *исправке*, а који ће консеквентно учврстити Хегелову естетику управо у разлици према Канту. Кључно место овог сукоба, али и разрешења, лежи у појму *спонтанитета*, који Кант пропушта да препозна као *самоделатни принцип*, већ се враћа на „степеник“ уназад, одређујући *природни дар* као покретачки принцип генија. Фихтеов појам самоделатности је прави почетак како делања, тако и